

Solia 1888 - oferta unui Hristos refuzat

17 iunie 2005

Gili Cârstea

Mulți dintre noi se întreabă, uneori cuprinși de disperare, ce ar mai trebui spus sau făcut pentru ca Laodicea să se trezească, să-și înțeleagă destinul profetic și să vestească lumii ultima avertizare, aceea care va aduce omenirea în fața deciziei finale de a alege în cunoștință de cauză pe Hristos sau pe Antihrist.

Până acum, nici una dintre metodele folosite nu a dat rezultate. Pe trupul letargic al bisericii s-au testat tot felul de soluții, de la promisiuni glorioase la terorism spiritual, de la programe garantate de creștere a bisericii la tehnici de manipulare verbală, de la șocuri teologice la alarme escatologice. Fiecare nouă generație de pastori a intrat în lucrare cu hotărârea fermă și sinceră de a aduce mult așteptata reformă spirituală. S-au petrecut ore, zile și săptămâni prețioase în conceperea, formularea și aplicarea de noi proiecte de „spiritualizare” a comunităților noastre. Pastorii noștri iau mereu cursuri de educație continuă, merg la colegii și universități de vară și se istovesc să țină pasul cu mulțimea ofertelor de educație superioară. Cu toate acestea, redeșteptarea mult așteptată întârzie să se arate. Acest lucru generează, la rândul lui, un serios sentiment de inutilitate și disperare, care paralizează orice elan intelectual și spiritual în biserică.

Unii încep să se întrebe dacă aceasta mai este biserica rămășiței, sau trebuie să caute o nouă mișcare capabilă să ducă lumii solia adventă. De aici mulțimea de grupări schismatice care păstrează denumirea dragă de adventist. Timpul a arătat că și aceasta este tot deșertăciune și goană după vânt, căci fiecare nouă mișcare, deși a pornit cu idealuri și speranțe înalte, nu a putut scăpa de virusul letal pe care l-a moștenit: Încropeala laodiceană. Hotărârea de a sta tare la „vechile hotare” nu s-a dovedit a fi formula magică pentru reformă și redeșteptare.

În acest ocean de confuzie, divizare și indiferență, mai poate oare Duhul Sfânt să aducă o solie cât de cât capabilă să polarizeze biserica pentru îndeplinirea misiunii? Ce virtuți ar trebui oare să posede o astfel de solie, încât să convingă corpul pastoral, să nu dezbine administrația bisericii, să aibă sprijinul elitei academice adventiste, să fie acceptată de popor și în același timp să nu ofenseze lumea creștină?

Astăzi, când stăm în fața ultimelor evenimente, așa cum ne place să credem (și cum ne place să spunem lumii) nu ar fi oare potrivit să ne plecăm cu seriozitate și umilință înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să ne dea discernământul necesar și dispoziția de a vedea adevărul despre starea noastră și soluția pentru dilema în care ne găsim? Nu ar fi potrivit să ne temem de singurul lucru, acela că am uitat felul în care ne-a condus Dumnezeu și experiențele istoriei noastre denominaționale?

Deoarece am fost avertizați că istoria se va repeta, nu ar fi oare potrivit să ne întoarcem și să vedem care a fost solia ucenicilor atunci când mii din popor „au rămas străpunși în inimă” și au fost botezați, primind Duhul Sfânt?

Sucesiunea evenimentelor este cunoscută și nu vrem să insistăm asupra ei. Dorim doar să amintim că atunci când un grup destul de mic de oameni din poporul lui Dumnezeu a înțeles corect rolul crucii în marea controversă și a primit revărsarea Duhului Sfânt în ploaia timpurie, puterea lui Dumnezeu s-a revărsat ca un val peste poporul lui Israel.

Ce spuneau poporului acești ucenici, a căror minte fusese deschisă ca să înțeleagă Scripturile? Confruntau ei teologia bisericii cu descoperiri profetice sofisticate, cu interpretări fanteziste ale Scripturii?

Dacă studiem cu atenție primele capitole din Faptele Apostolilor, nu putem evita concluzia că motivul predicării ucenicilor era cel din capitolul 2, versetul 36:

„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.”

Ne-am fi așteptat să găsim în predicile lui Petru, imediat după cincizecime, o prezentare completă a învățăturilor lui Isus, o imagine mai proeminentă a jertfei Învățătorului, sau cel puțin o prezentare sumară a evangheliei împărăției. În loc de așa ceva, un obsedant și neplăcut „voi L-ați răstignit.”

„Voi L-ați răstignit” nu era o încercare ieftină de a culpabiliza poporul, făcându-l să accepte de frică ceea ce refuzase cu premeditare. Ei aveau nevoie ca ochii lor întunecați să poată discerne că Cel pe care ei tocmai îl omorâseră era singura lor salvare, personală și națională. El era Mesia cel descris de proroci, speranța lui Israel, dorința veacurilor, dar pe care ei îl socoteau periculos pentru popor. El fusese prezentat poporului ca factor de confuzie, eretic, demonizat. El distrugea încrederea poporului în Moise, slăbea importanța sabatului și trata cu ușurătate legea. Cărturarii poporului vedeau afirmația lui Isus „să nu vă numiți Rabi. Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați” (Matei 23,8), ca pe o amenințare directă împotriva lor. În plus, învățătura Lui era diametral opusă eforturilor diplomației Sinedriului de a se impune pe scena internațională.

Același Hristos ne provoacă astăzi pe noi cu declarația care nu poate fi combătută: ”Domnul a ridicat pe frații A.T.Jones și E.J.Waggoner să proclame lumii o solie care să pregătească un popor să reziste în ziua cea mare a lui Dumnezeu” (EGW 1888 Materials 1208).